

El record

El germà i la germana grans d'en Lluís, que va morir fa un any, quan en tenia 37, ensenyen

diversos tatuatges en memòria seva. "No hi ha recursos adequats per a aquests nois", denuncien.

veus aquestes coses és com si veiessis el futur del teu fill, que té la combinació perfecta perquè es produeixi una tragèdia".

Segons l'opinió de Charo Díez, s'ha d'abordar el problema des d'un punt de vista multidisciplinari. Des de la sanitat, evidentment, però també des de l'educació, els serveis socials i la justícia.

El Departament de Salut acaba de fer un primer pas amb la creació dels equips guia, que treballen amb joves d'alt risc psicopatològic i amb trastorns relacionats amb el consum de tòxics, amb dificultats de vinculació als recursos assistencials. Amb aquest model són els professionals els que van a la recerca del pacient i el tracten en el

Les claus, segons Mark Dangerfield: "Detecció precoç i equips formats en alta complexitat"

seu entorn, però l'experiència és molt incipient.

"La detecció precoç i dotar els serveis d'equips formats adequadament per acostar-se a realitats d'alta complexitat és clau", explica Mark Dangerfield. Aquest psicòleg clínic va posar en marxa el 2017, des de la Fundació Vidal i Barraquer, el projecte ECID (equip clínic d'intervenció a domicili), pioner a Espanya per treballar amb joves d'alt risc psicopatològic i d'exclusió social que han estat derivats a serveis de salut mental però no s'hi han vinculat. "Això augmenta molt el deteriorament i que puguin acabar sent adults joves del perfil dels casos d'alta complexitat que agrupa Afatrac", indica. "No podem continuar demanant als joves que siguin ells els que s'adaptin a nosaltres. Han de ser els serveis i els professionals els que adoptem un paper molt actiu per sortir a buscar-los i que ens adaptem a les seves molt limitades capacitats de vinculació".

Segons Dangerfield, el treball domiciliari permet "una comprensió molt més profunda de la realitat i definir plans de treball per a les necessitats específiques de cada cas que van més enllà d'un diagnòstic".●

GUILLEM

"Si abans era la mort en vida, ara és la vida sense sentit"

A. L. T. Barcelona

En Guillem era un noi intel·ligent. "Un virtuós del violí, ens deien que tocava a les millors orquestres. Era un fill meravellós, ens estimava molt", recorda la seva mare. Als 17 anys van detectar que consumia. Van començar les depressions, l'ansietat, les pujades i baixades de caràcter. "Les entrades i sortides de l'uci i el psiquiàtric. Al centre de salut mental et diuen que mentre hi hagi addiccions no hi haurà diagnòstic. Al centre d'addiccions et diuen que el consum és conseqüència d'un problema psiquiàtric, i si un dia no hi

anaves te'n podien expulsar... Fins que et fan fora del sistema públic. Acabes pagant 5.000 euros al mes per un centre privat, i no va servir de res. Vam provar en un munt de llocs, fins i tot hi ha hagut psiquiatres que em van demanar disculpes perquè no entien que el meu fill no estigués ingressat". En Guillem no va tenir mai un diagnòstic. "No es deixava ajudar perquè es trobava bé. Vam intentar incapacitar-lo, però era superintel·ligent".

Va morir el 17 de juny del 2021 amb 24 anys. "Va morir al carrer, ningú no el va ajudar". No l'havien deixat entrar al centre de salut mental

perquè no s'havia deixat escorcollar. "Aquella nit em va demanar si us plau que hi anés, que em necessitava, però a mi em deien que m'havia de fer la dura", explica la mare, emocionada. "La culpa et marca per sempre, et tortura el fet que el teu fill hagi mort sol. Si abans era la mort en vida, ara és la vida sense sentit".

"Em vull quedar amb en Guillem sense malaltia, el fill més afectuós, el millor company. Era un crac. Estic orgullosa del meu fill", afirma, i espera que la seva terrible experiència pugui contribuir a salvar una vida. "És horrible no trobar recursos ni ningú que t'ajudi".●

diu que puc demanar una ordre d'allunyament, però de què serviria?". El seu fill ha visitat cinc vegades les urgències psiquiàtriques –"un diazepam i cap a casa"– i ha ingressat en residències –"al cap de cinc dies, si estàs una mica més bé et pregunten si vols continuar, i esclar, se'n van. Algú hauria d'avaluar la decisió que pren un malalt mental".

Segons l'experiència de la Cristina, el sistema és un caos: "Entre plans de salut mental, grups de treball, equips saturats, falta de professionals... com un cabdell enredat, no donen solucions efectives. No n'hi ha prou amb un telèfon preventiu del suïcidi, calen centres on puguin reconduir i tractar aquests problemes sense criminalitzar les famílies. Certes patologies necessiten ser tractades encara que la persona no ho reconegui o no vulgui".

La Cristina expressa indignació per la mort de l'Àlex. Tem que sigui un preludi: "Quan

AFATRAC